

Sărut mâna părinte,

Îmi pare rău de situatia care s-a creat la biserică. Este adevărat că ati spus în biserică că nu ati dat binecuvântare pentru săraci, pentru bolnavi si pentru zilele noastre, dar la fel de adevărat este că după aceea mi-ati spus că putem continua. Continuând să vorbiti că se strâng bani fără binecuvântare, eu nu mai înțelegeam nimic. Din cauza acestei neînțelegeri vă puteati supăra, dar de aici până la toate acuzațiile pe care le-am auzit, este cale lungă. Unde a văzut la noi răutate si ură doamna preoteasă? Cum puteti să spuneti că ceea ce am făcut a fost numai de ochii lumii si că suntem falsi? Gândindu-vă la ceea ce am făcut pentru biserică si pentru dumneavoastră personal, deduceti că noi suntem farisei? Noi v-am multumit pentru ajutor. Am venit cu pomelnic si v-am spus: „părinte, vă rog frumos să mă iertati”. În fata tuturor ati spus: „ca preot iert, dar ca om nu”. În duminica următoare la predică ati spus: „dacă un preot blesteamă pe cineva, acea persoană va merge direct în iad”. Credeti că astea sunt cuvinte de spus? Sunt sigură că nu vă plac nici dumneavoastră. Probabil cineva v-a spus ceva care v-a făcut să ne vedeti falsi. Când s-a vorbit rău de dumneavoastră, noi si persoanele pe care acum le criticati, am fost primii care v-am apărat. Sunt tot felul de persoane, nu condamn pe nimeni, dar cred că trebuia să ne ascultati înainte ca să ne acuzati de lucruri pe care nu le-am făcut. La început nici nu înțelegeam de ce răutăți vorbiti. Nu vă scriu ca să vă schimb părerea despre noi, scriu doar să vă spun că **situatia care s-a creat nu face bine nimănui** si ar fi bine să iertati si să uitati. Ne pare rău că vedem o latură a dumneavoastră pe care nu o cunosteam si care nu ne place. Uneori ne orientăm întreaga energie spre o faptă reprobabilă de care poate că nici nu-l credem în stare pe celălalt. Chiar dacă conștientizăm că ne-am făcut dreptate, asta nu prea ne folosește. Un gest de iubire de care avem cu totii nevoie este **IERTAREA**, asta nu înseamnă că o persoană va intra necondiționat în viața noastră. Uneori este greu să iertăm, deși ne-am ușura, ne-am elibera de sentimentele grele care ne țin prizonieri în lanțuri de durere. Iertarea nu înseamnă împăcare. M-ati criticat că nu vin la biserică pentru slujbă, vin să strâng bani. Stiatu de la mine că am terminat cu banii din septembrie, chiar si persoanele născute în decembrie si-au luat banii cu 3 luni înainte. La Maslu doamna preoteasă s-a izbit în mine pentru că aveam niste bani în mână, dar erau banii de la o persoană căruia îi cumpărasem un bilet. Dumneavoastră când v-am cumpărat bilet de avion nu mi-ati dat banii în biserică? Stiti de ce nu am sărbătorit la biserică pe 1 august? Pentru că eram la spital la Ravenna de 2 săptămâni si am stat si prima săptămână din august. Nerecunoscând nimic bun din ceea ce am făcut si criticându-ne mereu în public, credeti că o să stati mai bine? V-am spus întotdeauna adevărul, poate uneori a durut, dar nu există leac mai bun pentru îndreptare. Mă acuzati de dezbinare si de faptul că pe Maria am împins-o eu să scrie la episcopie. **Vă trimit mesajul pe care i l-am trimis lui Maria după ce doamna preoteasă m-a sunat în România**, ca să-mi spună de acuzatia ajunsă la episcopie împotriva dumneavoastră (eu nu am văzut ce a scris Maria):

„Recunoasteti in fata parintelui Ionel ca dumneavoastra ati scris la episcopie. Ii spuneti ca erati f. suparata si parintele este o persoana inteligenta, va intelege si va aprecia gestul. Ii spuneti parintelui ca ati exagerat scriind la episcopie unde pot fi urmasi pentru parinte si familia dumnealui. Sunt sigura ca si dumneavoastra va pare rau ca s-a ajuns asa

departe. Stiu ca vreți bine parintelui și cred ca fiecare dintre noi la suparare poate sa greseasca. Important este sa ne cerem iertare. Dumnezeu i-a iertat pe pacatosi, noi trebuie sa ne iertam unii pe altii. Dupa mine ar trebui sa-i cereti iertare parintelui și ar trebui sa scrieti și la episcopie sa le cereti iertare ca ati exagerat pentru ca erati suparata. In felul acesta și cei de la episcopie nu o sa-i creeze probleme parintelui. O sa inteleaga ca ati facut-o la suparare. Va scriu, nu pentru a va invinovatii, ci pentru ca, dupa mine ar fi cel mai bine. Pentru legatura care a fost între dumneavoastra și parintele, pentru linistea dumneavoastra, recunoasteti și cereti scuze. O sa va simtiti mai descarcata pentru ca nu sunteti persoana care sa faceti rau intentionat. Cu parintele putem sa vorbim și sa rezolvam problemele in parohie, dar toata lumea ar trebui sa fie sincera și sa spuna ceea ce gandeste, iar discutiile inutile, barfele, invidia și rautatile trebuiesc lasate de-o parte. Avem nevoie de rugaciune, de liniste, intelegere și toleranta.”

Nu v-am arătat mesajul până acum pentru că as fi preferat să credeti în cuvântul meu fără să demonstrez nimic. Nici Ana cu Vasile nu au stiut de intentia lui Maria, a decis totul singură. Cu cât mă acuzati mai mult, cu atât mai mult oamenii se apropie de mine și, nu pentru că le-am spălat creierul, fiecare este capabil să gândească. Nu este nevoie ca eu sau dumneavoastră să le spunem ce să facă. Împotriva dumneavoastră nu a complotat nimeni, cel puțin eu nu cunosc pe nimeni care să fi avut această intentie. Persoanele pe care le acuzati că au vrut să facă ceva împotriva preotului, nu vroiau decât să vorbească cu dumneavoastră exprimând părerea lor despre ceea ce nu stă bine multor persoane. Este asta o asa de mare greșeală? Nu poti să-i spui preotului că vorbește prea mult și unii nu vin la biserică pentru asta? Nu place nimănui modul în care dojeniti persoanele. Scriu chiar cu riscul să fiu din nou criticată, dar prefer să vă spun că-mi pare rău pentru suferinta tuturor, opriti-vă pentru că nu stă nimeni bine. Lumea vine la biserică să-si găseasca linistea, nu vrea să vadă neînțelegere. Nu am răspuns la acuzatii în biserică din respect pentru dumneavoastră și oricum consider că, **este mai importantă linistea decât adevărul**. Nu vă scriu ca să vă enervez, nici ca să vă spun că eu m-am comportat bine, suntem oameni și gresim, vă scriu pentru legătura care a fost între noi. **Vă cer iertare** pentru tot ce credeti că am gresit. In viață primim destule lovituri, dar măcar să nu ne facem rău singuri. Mă întreb: „**ce greseli mari am făcut** de nu mă mai puteti suporta?” Vorbeati duminică de adevăr, tot ceea ce v-am scris este adevărat. Valoarea omului stă în măsura și sensul în care a reușit să se elibereze de orgoliul său. Intre noi nu o să mai fie ceea ce a fost pentru că rămâne semnul loviturilor. La Ancona o să venim rar, ne-a îndepărtat modul în care v-ati comportat cu unii oameni care v-au ajutat, acuzatiile pe care le auzeam în fiecare duminică și cuvintele la adresa fiului nostru. V-am iertat, dar e greu de uitat atunci când continui să fi mereu atacat. De acum încolo o să vedem ce o să facem, sunt multe biserici, multi preotii, multe persoane alături de noi. Bunul Dumnezeu să se îndure de noi și să ne îndrume pasii spre lumină. Oricum, importantă nu este legătura noastră cu dumneavoastră sau de care parte este adevărul, ceea ce contează este pacea și linistea sufletului.

Dumnezeu să ne dăruiască pace și înțelegere, ele sunt izvor de har dumnezeiesc!

Elena Veghes